In memoriam

Σωτήρης Πρίγκουρης
12-8-2016

Είχα την τιμή να είμαι πολλά χρόνια φίλος του Σωτήρη Πρίγκουρη. Μαζί στο Πανεπιστήμιο, μαζί στον στρατό και μαζί στον Ευαγγελισμό, στο Μεγάλο Σχολείο της Ιατρικής, για 40 χρόνια. Ήταν βασικό στέλεχος της Α' Χειρουργικής Κλινικής, υπό την διεύθυνση του Πανα-

γιώτη Μίχα, στην οποία υπηρέτησε και ευδοκίμησε ως ειδικευόμενος γιατρός, κατόπιν ως Επιμελητής και τέλος ως Συντονιστής Διευθυντής. Έτσι τον γνώρισα καλά, και σε καλές στιγμές, και σε κακές.

Αν ρωτήσει κανείς ποιο ήταν το κύριο χαρακτηριστικό του Σωτήρη, αυτό που οδηγούσε την ζωή του, η απάντηση είναι: Η άγρια αγάπη για την οικογένειά του, τη γυναίκα του Μάντω, που την ελάτρευε και την εκτιμούσε βαθύτατα, όπως και αυτή του ανταπέδιδε με περίσσεια αυτή την αγάπη, την εκτίμηση και την στοργή. Πολλές φορές μου είχε εκμυστηρευτεί πόσο του είχε παρασταθεί η Μάντω στις δυσκολίες της ζωής και πώς δεν μπορούσε να φανταστεί την ζωή του χωρίς αυτήν. Και βέβαια για τα θαυμάσια παιδιά του, για τα οποία ήταν διατεθειμένος να κάνει -όπως και έκανε- κάθε θυσία, μέχρι τέλους. Είχε την χαρά να τα καμαρώσει χάρις στους κόπους του φτασμένα και επιτυχημένα και να χαρεί και τα εγγόνια του.

Το δεύτερο, εξίσου σημαντικό χαρακτηριστικό του Σωτήρη ήταν η αγάπη για την δουλειά του. Η εργατικότητα του και η αφοσίωση στους αρρώστους του ήταν κάτι το εκπληκτικό. Δεν θυμάμαι να πήγα στον Ευαγγελισμό για έκτακτα περιστατικά, είτε αργίες, είτε Κυριακές και να μην συνάντησα τον Σωτήρη εκεί να κάνει επίσκεψη. Αυτή η ψηλή, λίγο κυρτή σιλουέτα είχε ταυτιστεί με τις Χειρουργικές Κλινικές του Ευαγγελισμού. Δενόταν με τους αρρώστους του με μια ειλικρινή οικειότητα που έβγαινε από την καρδιά του, όχι αυτήν του ανώτερου που ταπεινώνει, αλλά αυτήν του ίσου, που δένει και παρηγορεί. Αμέτρητοι ασθενείς οφείλουν την υγεία τους ή την ζωή τους στην χειρουργική δεινότητα του Σωτήρη και την ρεαλιστική ιατρική του κρίση. Και οι περισσότεροι το αναγνωρίζουν.

Ο Σωτήρης ήταν χαρισματικός χειρουργός και δικαίως ήταν πανελλήνια γνωστός και δικαίως είχε την μεγαλύτερη φήμη από όλους μας στον Ευαγγελισμό. Πραγματοποιούσε όλο το φάσμα της χειρουργικής με τεχνική αρτιότητα,

αλλά το σπουδαιότερο είναι ότι είχε σωστή ιατρική κρίση και έγνοια για τον άρρωστο, ώστε να μην παρασύρεται σε ακρότητες που πολλές φορές γίνονται για αυτοεπιβεβαίωση του χειρουργού σε απελπισμένα περιστατικά. Είχε το «άριστον μέτρον» στην χειρουργική του.

Ήταν πολύ ταπεινόφρων και ποτέ δεν ακούστηκε να καμαρώνει ή να παινεύεται για τις επιτυχίες του, αντίθετα τις αξιολογούσε σαν απλές πράξεις, αλλά με ρεαλιστική ειλικρίνεια και όχι ψευδοταπεινώση. Σε πολλές συζητήσεις μας, με είχε εκπλήξει με τις βαθιές θεωρητικές γνώσεις του στην Ιατρική, τις οποίες ποτέ δεν προσπαθούσε να επιδεικνύει δημόσια. Λίγοι ε γνώριζαν ότι είχε μετεκπαιδευθεί για χρόνια στην Cleveland Clinic στο Οχάιο και στο περίφημο Karolinska στην Σουηδία, όπου και είχε εκπονήσει μια πρωτότυπη εργασία που είχε γίνει αποδεκτή ως υφηγεσία στο Πανεπιστήμιο των Αθηνών. Ότι είχε δημοσιεύσει πολλές εργασίες σε διεθνή και ελληνικά ιατρικά περιοδικά. Αλλά και στα κοινά της Ιατρικής Οικογένειας είχε εμπλακεί, ως εκλεγμένο μέλος του Δ.Σ. της Ελληνικής Χειρουργικής Εταιρείας, όπου άφησε άριστες εντυπώσεις, και ως μέλος πολλών άλλων Επιστημονικών Εταιρειών

Ήταν καλόκαρδος, ευγενής και απλός προς τους συναδέλφους και το προσωπικό του νοσοκομείου, με αποτέλεσμα να είναι αγαπητός σε όλους. Όπως κάθε ντόμπρος άνθρωπος, όταν έβλεπε τα πολύ στραβά εθύμωνε και τότε η φωνάρα του αντηχούσε σε τρεις ορόφους. Αλλά σύντομα του πέρναγε και δεν κρατούσε κακία σε κανέναν. Είχε πάντα τον καλό λόγο και ήταν χαρακτηριστική η προσφώνηση «αδερφέ», ή «λεβέντη μου» προς όλους.

Και τέλος, αυτό που θαύμαζα επί πλέον στον Σωτήρη, ήταν η φυσική αρχοντιά του και η μεγαλοθυμία του. Ποτέ δεν τον άκουσα, και το λέω μετά λόγου γνώσεως, να πεί κακή κουβέντα για συνάδελφο, ή άλλον άνθρωπο, να μιλήσει υποτιμητικά για κάποιον, ακόμα και για εμφανείς περιπτώσεις. Ακόμα και για ανθρώπους που τον είχαν εμφανώς αδικήσει και ταλαιπωρήσει δεν είχε κακία στην ψυχή του, ούτε μίλησε ποτέ άσχημα. Είχε βαθειά πίστη στον Θεό και ήταν συνειδητός χριστιανός και στην πίστη και στην πράξη, χωρίς ποτέ να το δείχνει, ούτε και να το αρνείται.

Αυτόν τον θαυμάσιο άνθρωπο, αυτό το μεγάλο παιδί, συνοδεύουμε σήμερα. Έφυγε όρθιος, ακμαίος, αξιοπρεπής, όπως του άξιζε, χωρίς να επιβαρύνει κανέναν, όπως έκανε σε όλη του την ζωή. Ήταν ένας ευπατρίδης.

Σωτήρη, φίλε μας, αδερφέ μας, λεβέντη μας, καλό σου κατευόδιο.

Γιώργος Παπαγεωργίου